

Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu¹⁾

Ve druhé polovině roku 1991 došlo z iniciativy vedoucího oddělení zvláštní skupiny inspekce federálního ministerstva vnitra Jiřího Šetiny k odhalování a vyšetřování činnosti Státní bezpečnosti na specializované základně. Dne 2. září 1991 vydal tehdejší ministr vnitra ČSFR Ján Langoš rozkaz č. 95, kterým byl zřízen Útvar FMV pro dokumentaci a vyšetřování činnosti Státní bezpečnosti, dislokovaný – takřka symbolicky – v prostorách bývalé správy vyšetřování StB v Bartolomějské 10.

Od počátku měl tento útvar, podřízený přímo ministru, za úkol analyzovat archivní materiály, vyřizovat podněty fyzických i právnických osob ve vztahu ke Státní bezpečnosti a vyšetřovat trestnou činnost příslušníků bývalé komunistické tajné policie. Podle původních představ měla spíše převažovat dokumentační činnost před vyšetřováním, s ohledem na nápad podnětů o trestných činech příslušníků StB se však postupně rozšiřoval i úsek vyšetřování. Přestože počet zaměstnanců nepřekročil dvacet osob, do konce roku 1991 útvar vyřídil 56 podnětů a v průběhu roku 1992 dalších 245 případů.

Narižením ministerstva vnitra ČR č. 59 byl krátce před rozdělením federace k 1. listopadu 1992 konstituován nový Úřad dokumentace a vyšetřování činnosti Státní bezpečnosti (ÚDV StB) podřízený již Úřadu vyšetřování pro Českou republiku. V rámci delimitace vyčlenil a postoupil Slovenské republice dvě stovky spisů, kde však tehdy k vytvoření nástupnického orgánu nedošlo.

Po odchodu J. Šetiny na generální prokuraturu počátkem roku 1992 v čele ÚDV StB stanul bývalý politický vězeň a člen Konfederace politických vězňů Lubomír Blažek. Nový ředitel vycházel při personální výstavbě úřadu z dlouhodobé perspektivy. Předpokládal, že se podaří vychovat vlastní vyšetřovatele i pracovníky dokumentace. Na každého, kdo chtěl na ÚDV StB pracovat, byly kladeny vysoké požadavky morální bezúhonnosti; pochopitelně při přijímacím řízení neuspěla žádná osoba zatížená kompromitujícím vztahem k předlistopadové moci.

V průběhu roku 1993 se úřad rozrostl až na čtyřicet pracovníků; tehdy se také vyprofilovaly dva základní úseky práce – dokumentace a vyšetřování. Praxe potvrdila nutnost úzké spolupráce obou pracovišť: vyšetřovatelé mnohdy nebyli schopni se orientovat v důkazně složitých případech bez odborné pomoci pracovníků dokumentace. Od počátku zde však existoval zásadní systémový rozpor: vyšetřovatelé museli postupovat bodově, od trestného činu k trestnému činu. Jejich výstupy vůči veřejnosti se ze zákona ome-

zovaly pouze na iniciály osob, kterým bylo sděleno obvinění a suché konstatování paragrafů. Dokumentace, ač jejím primárním úkolem bylo pomáhat vyšetřovatelům, měla závažnější úlohu – rekonstruovat komunistický systém a jeho zločinné fungování prostřednictvím analýzy jeho vlastní informační produkce.

Ředitel Blažek shrnul 1. prosince 1993 na tiskové konferenci dosavadní výsledky ÚDV StB: „Za tři roky existence této instituce [jsme se] zabývali 1135 podněty občanů. Z tohoto počtu jsme zatím uzavřeli 616 případů. Přibližně 200 jich předali na Slovensko...“ Informoval dále veřejnost o faktu, že úřad převzal řadu spisů od inspekce, které měly být řešeny již před dvěma roky, ale z různých důvodů se tak nestalo.

Již v průběhu roků 1993 - 1994 se ukázalo, že ÚDV ZK vznikl pozdě a s malými pravomocemi. Na scénu úřad vstoupil v době, kdy u převážné většiny jeho partnerů – správců archiválií z proveniencí komunistických státně bezpečnostních služeb převážil dojem, že proces vyrovnávání se s minulostí již mají za sebou. Střední a nižší články nových tajných služeb i útvarů ministerstva vnitra dávaly nepokrytě najevo svůj negativní postoj k práci ÚDV, a to i přes verbální souhlasné projevy svých šéfů. Nebyla náhoda, že úřad nedostal od těchto partnerů žádný kvalifikovaný podnět (přesně řečeno jeden nekvalifikovaný), a to i přes zákonem stanovenou oznamovací povinnost.

Vyšetřování zločinů komunismu prošlo od roku 1991 poměrně složitou cestou. V první řadě byl zřízen úřad s celorepublikovou pravomocí soustřeďující vyšetřování a dokumentaci trestné činnosti příslušníků Státní bezpečnosti. Počátkem roku 1993 jeho činnost doplnilo Koordinační centrum pro dokumentaci a vyšetřování násilí proti českému národu od 8. května 1945 do 31. prosince 1989, které vzniklo v rámci generální prokuratury. Nástupnické Středisko pro dokumentaci protiprávnosti komunistického režimu při ministerstvu spravedlnosti od počátku roku 1994 sice nemělo potřebné pravomoci, alespoň však soustředilo veškeré podněty z resortu na jedno místo, což napomohlo vzniku centralizované instituce pokrývající úplné spektrum organizací komunistického režimu podílejících se na politicky motivované represii občanů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku. I přes různé kompetenční spory a snahy o redukci úřadu vyřešil ÚDV ZK v letech 1992 - 1994 podle statistiky ředitele Blažka 1055 podnětů právnických a fyzických osob; ve 44 případech vznesli vyšetřovatelé obvinění vůči konkrétním osobám.²⁾

PhDr. Pavel Žáček, PhD.

(1969), absolvent FSV UK Praha, bývalý náměstník ředitele ÚDV ZK v Praze, od roku 1999 pracuje v Ústavě pro současné dějiny AV ČR, v současnosti působí v Ústavě paměti národa.

1) Článek z podstatné části vychází z mé knihy *Boje o minulost*. Brno 2000.

2) K pravomocnému rozhodnutí dospěly kauzy: Jaroslav Daniel (24. 9. 1997 - 5 roků nepodmíněně), Karel Kocina (10. 2. 1998 - obžalovaný zemřel), Roman Roule, Václav Hranička (18. 3. a 9. 6. 1998 - zproštění obžaloby), Zdeněk Václavíček a Josef Kučera (4. 6. 1998 - zproštění obžaloby), Vlastimil Daněk (10. 9. 1998 - 1 rok s podmínkou na 18 měsíců), Jan Dolanský (14. 10. 1999 - 6 měsíců s pod-

Počátkem roku 1995 tak mohl s odkazem na zákon č. 198/1993 Sb. „o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu“ vzniknout Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu (ÚDV ZK), v jehož čele po schválení předsedy koaličních stran stanul místopředseda Křesťanskodemokratické strany a budoucí senátor Občanské demokratické strany Václav Benda.³⁾ Pod jeho vedením se nadále profilovaly oba stěžejní úseky úřadu – dokumentace a vyšetřování. Konsolidovaná dokumentace se kromě kauz dokumentačního charakteru soustředila na přípravu a vydávání sborníků *Securitas Imperii*, kdežto vyšetřování bylo svěřeno nově příchozímu náměstkovi Pavlu Bretovi.

Rozkaz ministra vnitra Jana Rumla č. 27 z 3. dubna 1995 při stanovení působnosti ÚDV ZK vycházel zejména z § 5 zákona č. 198/1993 Sb., který stavěl promlčecí lhůty tak, že se do nich nezapočítávala „doba od 25. února 1948 do 29. prosince 1989, pokud z politických důvodů nesuslučitelných se základními zásadami právního řádu demokratického státu nedošlo k pravomocnému odsouzení nebo zproštění obžaloby“. Kromě prověřování oznámení i podnětů a konání vyšetřování „o trestných činech spáchaných v době od 25. února 1948 do 29. prosince 1989“ byla úřadu dána kompetence věnovat se oznámením, podnětům a odhalování trestných činů, „které byly spáchaný v souvislostech uvedených v § 1 zákona č. 198/1993 Sb.“, zjišťovat jejich pachatele a konat „vyšetřování o těchto trestných činech“. V neposlední řadě měla dokumentace shromažďovat, vyhodnocovat a dokumentovat „fakta a činnosti související s protiprávností komunistického režimu a odporem proti němu“. Podrobné schéma vymezující organizaci a zodpovědnost jednotlivých stupňů řízení vstoupilo v červenci 1995 v platnost schválením nového organizačního řádu ministrem vnitra.

Vedení ÚDV se z různých důvodů soustředilo hlavně na významnější kauzy týkající se stranické a bezpečnostní nomenklatury KSCČ (vlastizrada), středních a vyšších článků bezpečnostního aparátu (např. akce „Asanace“), střelby na hranicích či při útěku z táborů nucených prací anebo mučení vyšetřovateli v padesátých letech. Díky reorganizaci i rozšiřujícímu se poznání pracovníků dokumentace se stále zkvalitňovala a profesionalizovala také činnost tohoto úseku, který průběžně řešil

několik set kauz, zpracovával odborné posudky pro vyšetřovatele, soudy, mapoval fungování vybraných represivních institucí, především však Státní bezpečnosti.

V květnu 1997 V. Benda uvedl médiím, že ÚDV sestává z devadesátičlenného týmu, z něhož sedmnáct tabulek bylo vyhrazeno vyšetřovatelům. „*Dalšími členy týmu jsou dokumentaristé, na nichž leží ohromná část naší agendy, dále zaměstnanci podpůrného oddělení a administrativy.*“ Cílem právě skončené reorganizace bylo přenesení části činností z úseku vyšetřování na oblast dokumentace. „*Postupem doby se tato váha bude přenášet stále více na dokumentační odbory, na následné publikování a analýzy.*“

Kromě složitého vývoje na politické scéně vstoupil počátkem roku 1998 v platnost zákon o střetu zájmů. Novým ředitelem se stal dosavadní náměstek pro dokumentaci Marián Gula, který se snažil navázat na činnost svého předchůdce. Pracovníci dokumentace dokončovali rozsáhlé šetření údajné participace čs. vojenského a lékařského personálu na pokusech s americkými zajatci v Koreji a Vietnamu, jehož výsledky byly předány Pentagonu. Před vydáním byly i tři díly nového sborníku *Securitas Imperii*.

Po volbách a vzniku jednobarevné sociálnědemokratické vlády zahájil nový ministr vnitra Václav Grulich proti ÚDV ZK těžko obhajitelné tažení, které vyústilo v sérii kontrol s předem stanoveným výsledkem.⁴⁾ Ještě v průběhu šetření ministerské supervize byl k 1. listopadu 1998 instalován do čela úřadu Irenej Kratochvíl, jemuž byli dáni k ruce dosavadní náměstek Bret a Jiří Jauce, zodpovídající za úsek dokumentace.⁵⁾

Koncepce sociálně demokratického ministra vnitra, reprezentovaná novým ředitelem, především přinesla změnu postavení ÚDV ZK, který navenek přestal být rovnocenným partnerem archivům a zpravodajským službám (organizačně to bylo vyjádřeno podřízením ÚDV ZK Služby kriminální policie a vyšetřování náměstkovi policejního prezidenta). Směrem dovnitř úřadu se tato situace projevila změnou středních článků řízení, rozsáhlou personální obměnou, byrokratizací, jež pochopitelně přinesla ztrátu motivace u řady pracovníků.

Změny se dotkly zejména úseku dokumentace (vyšetřování v podstatě až dosud vycházelo z kauz zahájených do konce roku 1998 – viz do-

mínkou na 18 měsíců), Ladislav Mácha (1. 11. 1999 – 2 roky nepodmíněně), Josef Kafka (18. 11. 1999 – 10 měsíců s podmínkou na 3 roky), Jiří Pešek (21. 12. 1999 – zproštěn obžaloby), Vladimír Zavadilík (4. 2. 2002 – 2 roky nepodmíněně), Vladimír Vlačiča (8. 4. 2002 – tr. stíhání zastaveno z důvodu promlčení), Mikuláš Tita (13. 11. 2002 – zproštěn obžaloby), Alois Grebeníček (31. 7. 2003 – obžalovaný zemřel), Josef Homolka, Karel Melichar, Zdeněk Komrská (20. 12. 2003 – tr. stíhání zastaveno z důvodu promlčení).

3) Srov. ŽÁČEK, Pavel: Václav Benda: „To, že jsem byl ředitelem ÚDV, je jenom epizoda v celém mém úsilí“. In: *Paměť národa*, říjen 2004, s. 66 – 69.

4) K průběhu politicky motivovaných kontrol srov. ŽÁČEK, Pavel: *Boje o minulost*, s. 87 – 102.

5) Zajímavým momentem, potvrzujícím účelovost kontroly, je fakt, že nejvíce nedostatků inspekce ministra vnitra našla u 82 kontrolovaných spisů úseku vyšetřování, za něž od počátku roku 1995 nesl zodpovědnost náměstek P. Bret – a přesto zůstal ve funkci. Vedení ÚDV, mimochodem, nebylo schopno tyto nedostatky odstranit ještě na jaře roku 2001. ŽÁČEK, Pavel: ÚDV za jednobarevné vlády ČSSD. In: *Mukl*, č. 2, 2002, s. 33 – 34.

provozní přílohy). Stávající organizační řád z července 1995 definoval odbor dokumentace jako pracoviště ministerstva vnitra specializované „pro odhalování trestných činů souvisejících s protiprávností komunistického režimu“. V roce 1998 měly oba odbory (celkem 39 tabulkových míst) podrobně precizovány své pravomoci, které při své práci naplňovali jak policisté tak občanští pracovníci. Nový organizační řád, vydaný pokynem ministra Grulichy č. 67 z července 1999, zásadně omezoval možnosti dokumentace, která byla zároveň personálně zredukována na jeden odbor a jednu skupinu. K 1. září 2000, již po schválení novým ministrem vnitra Stanislavem Grossem, byla reorganizace dokumentace dokončena – po odčerpání všech policistů z ní zbylo jedno oddělení o dvou skupinách (26 tabulkových míst).⁶⁾

Pracovníci dokumentace až dosud převážně z vlastních autorských zdrojů připravili k vydání deset sborníků *Securitas Imperii*, z nichž č. 4 (1998) a 6 (2000) sestávala ze tří dílů. První polovina sborníků se převážně soustředila na náročnější edice dokumentů o činnosti Státní bezpečnosti, druhá pak v intencích nového pohledu na zpracování minulosti („příběhy“ ředitele Kratochvíla) bez jasného koncepčního záměru zaměřena na monografické studie a články různé kvality.⁷⁾ Kromě sborníků č. 4 a 5 (1999) jsou ostatní vydání rozebrána. V edici Sešity ÚDV ZK navíc vydalo publikace:⁸⁾

1. Tomek, P., *Československý uran 1945 – 1989*. 1999, rozebráno
2. Liška O. a kol., *Vykonané tresty smrti. Československo 1918 – 1989*. 2000, rozebráno
3. Tomek, P., *Dvě studie o českosloven-*

ském vězeňství 1948 – 1989. 2000, rozebráno

4. Kalous, J., *Instrukční skupina StB v lednu a únoru 1950. Zákulisí případu Čihošť*. 2001, rozebráno

5. Plachý, J., *Případ Fritz. Válečný zločinec Max Rostock jako agent StB*. 2002, lze objednat

6. Rázek, A., *StB + justice – nástroje třídního boje v akci Babice*. 2003, rozebráno

7. Benda, P., *Přehled svazků a spisů vnitřního zpravodajství centrály StB v roce 1989*. 2003, lze objednat

8. – 10. Vorel, J. – Šimánková, A. – Babka, L., *Čs. justice v letech 1948 – 1953 v dokumentech*. Díl I. - III, 2003, 2004, lze objednat

11. Dinuš, P., *Československá církev evangelická v agenturním rozpracování StB*. 2004, lze objednat

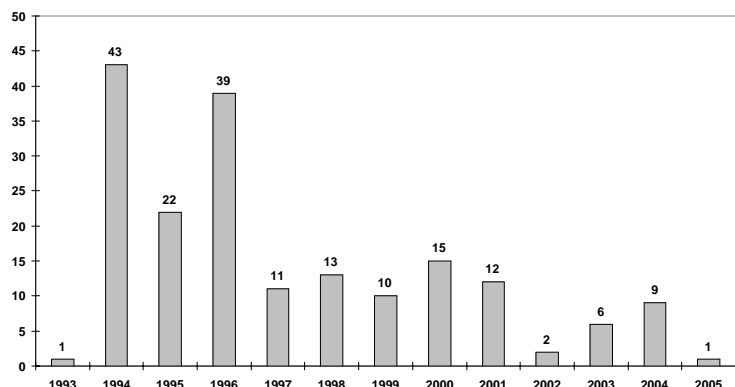
12. Pavelčíková, N., *Romové v českých zemích v letech 1945 – 1989*. 2004, lze objednat

V další edici Svědectví kupodivu úřad o téměř stovce zaměstnanců dává – zjevně bez jakéhokoliv oponentního řízení – přednost externím autorům a publikuje jejich díla rozličné kvality.⁹⁾ Mimo edice ještě vyšly průvodce k výstavě *Operativní technika v rukou StB* (2001) a opět nepříliš koncepční sborník *Jan Masaryk. Úvahy o jeho smrti* (2005).

V současné době je mezi politiky vedena vážná diskuse o možné transformaci stávající podoby Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu do kvalitativně nové formy, která by ať již v rámci ministerstva vnitra či mimo něj zajistila nápravu dlouhotrvajících systémových i personálních nedostatků jednoho z důležitých nástrojů českého státu k překonávání komunistické minulosti.

Z celkového počtu trestně stíhaných šlo (jde) o 114 příslušníků Sboru národní bezpečnosti (ve 2 případech Veřejné bezpečnosti, ostatní Státní bezpečnosti či náčelníci SNB složky StB), 30 příslušníků Pohraniční stráže, 13 nomenklатурních kádrů KSČ (včetně po jednom ministru vnitra ČSSR a ČSR), 7 soudců, 6 příslušníků vězeňské stráže, 4 prokurátorů (z toho 1 vyšetřovatele), 2 příslušníků vojenské rozvědky, 2 funkcionářů lidosprávy, 2 lékařů, 1 náčelníka Generálního štábu ČSLA a 1 agenta rozvědky.

Tabulka 1: Počet zahájených trestních stíhání sdělením obvinění*

* Některé obvinění vyšetřovatel (policejní orgán) ÚDV sděloval opakovaně.

6) *Tamtéž*, s. 35.

7) Srov. SIEBER, Karel: Sborníky *Securitas Imperii*. ÚDV mezi kriminalistikou, dokumentaristikou a historií. In: *Soudobé dějiny*, č. 4/2003, s. 554 - 563.

8) Zde je nutné upozornit zejména na obě Tomkovy studie a bezkonkurenční dílo P. Bendy, které bylo po formální i věcné stránce završením činnosti dokumentace ÚDV ZK v podobě před rokem 1999 (a k němuž se zcela jistě ještě vrátíme). Naopak jako v rychlosti sestavená a neúplná bohužel působí zejména publikace *Vykonané tresty smrti*.

9) LEŠANOVSKÝ, K.: *Se štítem a na štítě* (2000), ŠEDIVÝ, F.: *Pod věží smrti* (2000), BÍLEK, J.: *Pomocné technické prapory* (2002), KAPLAN, K.: *StB o sobě. Výpověď B. Doubka* (2002), BYSTROV, V.: *Únosy čs. občanů do Sovětského svazu v letech 1945 – 1955* (2003), HANZLÍK, F.: *Vojenské obranné zpravodajství v zápasu o politickou moc* (2004). K dispozici jsou ještě poslední dvě publikace.

Tabulka 2: Pravomocné tresty odnětí svobody osob trestně stíhaných ÚDV

Sděleno obvinění	Datum rozsudku	Jméno a příjmení	Výše trestu	Doba spáchání
14. 12. 1994	24. 09. 1997	Jaroslav Daniel	5 R nepodmíněně	1948
01. 12. 1995	24. 08. 1998	Václav Smejkal	18 M nepodmíněně	1968
26. 01. 1993	10. 09. 1998	Vlastimil Daněk	1 R s podm. na 18 M	1988
28. 06. 1996	28. 09. 1998	František Korběl	3 R nepodmíněně	1953
28. 12. 1994	14. 10. 1999	Jan Dolanský	6 M s podm. na 18 M	1980
01. 06. 1994	01. 11. 1999	Ladislav Mácha	2 R nepodmíněně	1950
22. 11. 1994	18. 11. 1999	Josef Kafka	10 M s podm. na 3 R	1981
17. 05. 1996	12. 10. 1999	Vladimír Špaček	2 R s podm. na 4 R	1950
25. 06. 1998	27. 04. 2000	Miloš Roudnický	20 M s podm. na 2 R	1960
29. 09. 1994	04. 02. 2002	Vladimír Zavadilík	2 R nepodmíněně	1950
01. 07. 1996	15. 03. 2002	Zdeněk Wiederlechner	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	01. 10. 2002	Zdeněk Němec	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	21. 10. 2002	Vladimír Stárek	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	13. 6. 2003	Oldřich Mezl	3 R s podm. na 4 R	1978
15. 08. 1995	13. 10. 2003	Karel Hoffmann	4 R nepodmíněně	1968
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Josef Gába	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Zdeněk Hanák	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Vladimír Krejčík	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Josef Protiva	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Jan Puklický	3 R podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Josef Reindl	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Miroslav Šilhavý	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Josef Šobáň	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	05. 12. 2003	Ladislav Tríska	3 R s podm. na 4 R	1978
01. 07. 1996	24. 05. 2004	Petr Žák	3 R s podm. na 4 R	1978
23. 12. 1994	28. 07. 2004	František Vach	3 R s podm. na 4 R	1980

R - rok, M - měsíc, podm. - podmínka

Poznámka: Další pravomocné rozsudky - v roce 1999 došlo v 1 případě ke zproštění obžaloby; 2001 v 1 případě k zastavení tr. stíhání z důvodu smrti obžalovaného, u 1 osoby k zastavení tr. stíhání z důvodu promlčení, ve 4 případech ke zproštění obžaloby; 2002 ve 3 případech ke zproštění obžaloby, u 4 osob k zastavení tr. stíhání z důvodu promlčení; 2003 ve 2 případech k zastavení tr. stíhání z důvodu promlčení a 2 z důvodu amnestie, 1 osoba zproštěna obžaloby a u 1 zastaveno tr. stíhání, neboť se nepodařilo skutek prokázat, 2004 jedna osoba zproštěna obžaloby a 2005 u jedné zastaveno tr. stíhání z důvodu promlčení (nepravomocně byly navíc dvě osoby v 2004 odsouzeny k 3 rokům nepodmíněně a 2005 u 3 osob zastaveno tr. stíhání).

Resume

The Office of Documents an investigation of the Crimes of Communism

The first authority assigned to investigate the crimes of communism was created by Minister of the Interior Ján Langoš' Order No. 95 of September 2, 1991. Its official title was the Unit of the Federal Ministry of Interior for the Documentation and Investigation of the Activity of the State Security (ŠtB). The office, directed by JUDr. Jiří Šetina, who reported directly to the minister, only slowly expanded its staff. Its task was to analyze the available archival materials, handle the initiatives of physical and legal entities related to the communist secret police and investigate charges about the criminal offenses of ŠtB officers. The Regulation of the Minister of the Interior No. 59/1992, issued shortly before the dissolution of the Czechoslovak Federation, created the new Office of Documentation and Investigation of State Security Activities, reporting to the Office of Investigation of the Czech Republic. Ing. Lubomír Blažek, a former political prisoner, was appointed head of this new office. Under his leadership, the office divided its work between two sections: the documentation unit and the investigating unit, dealing predominantly with communist crimes of the 1950s. After the adoption of Act No. 198/1993 Coll. on the Illegality of the Communist Regime and the Resistance Against it in late 1994, the Office of Documentation and Investigation of the Crimes of Communism was established under the presidency of Christian Democratic politician and former dissident, Dr. Václav Benda. The office united the investigation and documentation of politically motivated crimes of the communist regime's officials and its repressive organs. The investigation of the normalization period (1970s) intensified. The formation of the Social Democratic government in 1998 not only brought politically motivated control, but, together with the new director, Mgr. Irenej Kratochvíl, who came from the National Security Authority, a complete change in the Office's original vision. After a change in personnel and organization under pressure from Ministers V. Grulich and S. Gross, and as a consequence of the office's subordination under the Police Presidium, the office became more bureaucratic and formal and this was reflected in slower investigations and decreasing quality of the office's publications. Discussions are underway about reorganizing the office in the next year.